

Pavel Němec

Blázinec

Osoby:**Novák****Divák****Zřízenec1****Zřízenec2****Terapeutka**

Za tenhle text chci poděkovat Petru Macháčkovi a divadlu Kámen.

Kdybych neznal a neobdivoval jejich poetiku, asi bych Blázinec nikdy nenapsal...

Kontakty na autora:**Pavel Němec****Jiráskova 647****256 01 Benešov****tel. 731 575 072****E-mail: nemec.pavel@seznam.cz**

Prolog

(Pomalou, velmi pomalu, se nasvětčuje jeviště. Uprostřed stojí Novák a dlouho, bez pohnutí, s vážným obličejem se dívá do publika. Tak dlouho, až publikum začne spontánně reagovat. To ho "probere", jako by si teprve teď uvědomil, že tu jsou diváci, popojde dopředu až na kraj forbíny a znovu se soustředěně zadívá do lidí. Tentokrát už se spíše rozhlíží, jako by v hledišti někoho hledal. V tom pokračuje zase velmi dlouho, tak dlouho, až diváci začnou znovu reagovat.)

Novák: Vám se to směje! *(Pokud se nikdo smát nebude, může použít větu: "Vám se to sedí!")* Vy jste přišli do divadla... Myslíte si, že vás tu někdo bude bavit... Že tu pro vás někdo bude hrát divadlo... Ale já jsem dostal za úkol vám teď nějak šetrně sdělit, že jste... Že jste přišli... *(Opraví se.)* Vlastně... Že jste nepřišli!... Zkrátka... *(Jakoby pro sebe.)* Ne, tohle já nemám zapotřebí. *(Obrátí se a odchází z jeviště do portálu. Tam uvidí něco, co mu nedovolí pokračovat. Novák se obloučkem, jako by šlo jen o "výlet", vrací na své místo.)* Víte, já jsem tu nový. *(Ztiší hlas, aby ho nebylo slyšet za jevištěm, jako by divákům chtěl sdělit něco, co nemají slyšet lidé v zákulisí.)* Já sem vlastně nepatřím! *(Za scénou se ozve hluk a hlasy, je slyšet jméno "Novák".)*

Novák: *(Opakuje pantomimicky ale velmi výrazně, aby bylo možno odezírat.)* NEPATŘÍM!!! *(Ohlédne se, jestli to v zákulisí někdo nezaregistroval a opakuje beze slov, pouhým otevíráním úst s velmi výraznými gesty.)* JÁ SEM NEPATŘÍM!!! *(V tom z pravého portálu vstoupí zřízenec v bílém plášti, se širokým úsměvem, v ruce nese svěrací kazajku.)*

Zřízenec1 *(Velmi, velmi laskavě.)* Dobrý den, pane Nováku!

Novák *(Začne před ním couvat.)* Já sem nepatřím! *(Zkouší úhybné manévry.)*

Zřízenec1 Ale to víte, že sem nepatříte, pane Nováku. *(Kopíruje jeho pokusy o únik, takže Novák může jedinečně couvat k levému portálu.)*

Novák A nejsem Novák!

Zřízenec1 Ale to víte, že nejste Novák, pane Nováku.

Novák *(Dále ustupuje, když se blíží k levému portálu, vstoupí odtud Zřízenec2, který má v ruce dlouhý opasek a významně zakašle. Novák se prudce obrátí, toho využije Zřízenec1, zezadu se na něj vrhne a strhne ho na zem. Zřízenec2 se k němu přidá a společnými silami Nováka "zpacifikují", navlečou mu svěrací kazajku, přepásají ho opaskem.)*

Zřízenec2 *(Odvádí Nováka do portálu.)*

- Novák Pomoc! Pomóóóc! Tak mi přece někdo pomozte! Já nejsem Novák!
- Zřízenec1 *(Omlouvá se divákům se svým strojeným úsměvem.)* Promiňte, nezlobte se na pana Nováka, ale taková věc se může stát... každému... z nás.
- Novák *(Už ze zákulisí.)* Já sem nepatřím!!!
- Zřízenec1 Pan Novák má vlastně pravdu, skutečně sem nepatří. SEM *(Ukazuje před sebe do hlediště.)* se totiž chodí v kravatě takže... *(Náhle si všimne podezřelého diváka v první řadě a jeho úsměv je ve vteřině pryč. Chvíli si ho s vážným obličejem prohlíží, potom rychle odejde a vzápětí se vrací se svěřací kazajkou. Už cestou se široce usmívá a pomalu schází z forbíny do hlediště. Nijak nespěchá a když je před Divákem, osloví ho se stejnou intonací, jako před tím Nováka.)* Dobrý den, pane Nováku! *(Pomaloučku se naklání nad diváka a přátelsky se usmívá.)* To mi ani neodpovíte na pozdrav, pane Nováku?
- Divák: *(Odpovídá se smíchem.)* Tak dobrý den, ale já opravdu nejsem Novák.
- Zřízenec1 Ale to víte že nejste Novák, pane Nováku. Tak půjdeme, ano? *(V kontrastu s velmi, velmi laskavým tónem hlasu ho drsně zvedne a smýkne jím směrem ke schůdkům na jeviště.)*
- Divák: Moment! *(Ukazuje svou kravatu.)* Já mám kravatu! Vyberte si někoho jiného.
- Zřízenec2 *(Objeví se v levém portále s opaskem v ruce a blíží se k místu sporu. Divák je k němu v tuto chvíli zády, takže o něm neví.)*
- Zřízenec1 Ale to víte, že máte kravatu, pane Nováku.
- Divák Tak vidíte. *(Chce si sednout, ale mezi ním a jeho místem stojí Zřízenec1 a kopíruje úhybné manévry, kterými se ho Divák snaží obejít.)* Neblázněte, člověče, přece se tu nebudeme prát.
- Zřízenec1 Ale to víte, že se tu nebudeme prát, pane Nováku! *(Strčí dost nešetrně do diváka.)*
- Divák No to snad ne! *(Chce strčení Zřízenci1 oplatit, ale jeho ruce vklouznou do bleskově nastražené svěřací kazajky a během okamžiku je oběma zřízenci "zpacifikován" a přepásán opaskem - podobně jako před ním Novák.)* Počkejte! Tohle přece nejde, pusťte mě!
- Zřízenec1 Ale to víte že to nejde, pane Nováku!
- Zřízenec2 *(Odvádí Diváka do portálu.)*
- Divák Pomoc! Pomóóóc! Tak mi přece někdo pomozte! Já nejsem Novák!

Zřízenec1 (*Omlouvá se divákům se svým strojeným úsměvem.*) Promiňte, nezlobte se na pana Nováka, ale taková věc se může stát... každému... z vás.

Divák (*Už ze zákulisí.*) Já nechci!

Zřízenec1 Pan Novák má vlastně pravdu, skutečně nechce. SEM (*Ukazuje na jeviště.*) se totiž nechce nikomu. (*Odejde.*)

TMA

Obraz 1

(Pomalů se rozsvěcí, na jevišti pracují Novák s Divákem.)

- Novák *(V nemocničním úboru s kýblem, smetákem a hadrem šŕuje jeviště. Dává si záležet, tu a tam poklekne a špínu, která nejde odstranit hadrem, vydrhne kartáčem. Systematicky pokračuje, je velmi pečlivý, přesto mu jde práce rychle od ruky.)*
- Divák *(Rovněž v nemocničním úboru, postupně sem tahá nábytek a staví ordinaci. Každý kousek nábytku velmi pečlivě umístí a přeměří pásmem, jestli je na svém místě. Když přinese kolečkové křeslo, vytáhne z kapsy skládací metr a změří, jestli je v pořádku výška a vzdálenost od stolu. Věci na stole rozměřuje s podobnou pečlivostí, vzdálenosti měří svinovacím metrem, velikým úhelníkem dokonce "doladŕuje" pravé úhly.)*
- Zřizeneč1 *(Přijde, obhlédne prostor, na Novákovi i Divákovi musí být znát, že oba - každý za sebe - se snaží Zřizenci1 zavděčit, oba zvýší rychlost i úsilí své činnosti.)*
- Zřizeneč1 Pane Nováku!
- Novák *(Postaví se spolu s Divákem do pozoru čelem do hlediště a spustí oba unisono.)* Co si přejete, pane doktore? *(Oba stojí bez hnutí, očekávají co přijde, pohledy upřené přímo před sebe.)*
- Zřizeneč1 *(Chvíli čeká, až Novák s Divákem znejistí, potom se za jejich zády prstem dotkne stolního kalendáře.)* Ale, ale! Copak je tohle, pane Nováku?
- Novákové *(Oba mají silné nutkání otočit se, ale nedovolí si to.)*
- Zřizeneč1 *(Sundá prst z kalendáře.)* Ptám se vás, pane Nováku, copak je tohle!!
- Novák *(Nevydrží to a otočí se.)*
- Zřizeneč1 *(Reaguje okamžitě.)* Vás jsem se na nic neptal, pane Nováku!!!
- Novák *(Obrátí se zpět a stojí opět v pozoru, ale musí na něm být znát, jak moc ho mrzí, že to „neustál“. Na Divákovi vidíme, že ani jemu to není příjemné a má "selhání" Novákovi za zlé.)*
- Zřizeneč1 Pane kolego!
- Zřizeneč2 *(Vejde s laskavým úsměvem, stoupne si proti Novákovi a Divákovi a chvíli si je prohlíží.)* Stalo se něco, pane kolego?
- Zřizeneč1 Pan Novák bude mít dnes oběd bez ovoce.
- Zřizeneč2 Já to zařídím. *(Pomalů se obrátí a odchází.)*

- Divák *(Začne se ošívát, pak to nevydrží a vyhrkne.)* Ale vždyť nevíte který!
- Zřízenec1 *(Reaguje okamžitě.)* Ted' už oba, pane Nováku.
- Divák Já nejsem Novák!!!
- Zřízenec1 Ale to víte, že nejste Novák, pane Nováku! Pane kolego!
- Zřízenec2 *(Stále ještě na odchodu.)* Prosím?
- Zřízenec1 Pan Novák dnes nebude ani polévku.
- Zřízenec2 *(Spokojeně přikývne.)* Dnes bude hovězí s játrovými knedlíčky.
- Zřízenec1 S játrovými knedlíčky?
- Zřízenec2 Hmm.
- Zřízenec1 Vnitřnosti jsou prý nezdravé!!!
- Zřízenec2 Ano, vím o tom.
- Zřízenec1 Myslíte, že se to týká i jater?
- Zřízenec2 Játra jsou odpadkovým košem organismu. Jejich úkolem je degradovat látky, které už organismus nepotřebuje. V játrech se metabolizují látky, které jsou pro organismus cizí a proto škodlivé, například xenobiotika, léčiva a ethanol. Slouží také jako skladiště vitamínů, glykogenu, železa a mnoha dalších látek v těle.
- Životu nebezpečná je hypervitaminóza vitamínu A, zejména z jater polárních zvířat, například tuleňů a ledních medvědů, protože se živí rybami a ty se živí krillem bohatým na vitamín A. Antarktičtí výzkumníci Douglas Mawson a Xavier Mertz se otrávilí po jídání jater tažných psů.
- Zřízenec1 *(Přistoupí k Novákovi.)* Vy ale máte štěstí, pane Nováku! *(Odkazuje se na Diváka.)* Nebýt tady pana Nováka, ani bychom na to nepřišli!
- Novák *(Na Novákovi je vidět nutkání bránit se, ale nakonec zvítězí strach z dalšího trestu.)*
- Zřízenec1 *(Vychutná si své vítězství a vrátí se ke stolu za jejich zády. Prstem dotkne stolního kalendáře.)* Tak znovu: *(Stejným tónem jako před tím.)* Ale, ale. Copak je tohle, pane Nováku?
- Zřízenec2 *(S úsměvem odejde.)*
- Divák *(Aniž se otočí.)* Co máte na mysli, pane doktore?
- Zřízenec1 *(Chvilí nechá Diváka "smažit".)* Tak se přeci podívejte, co mám na mysli.
- Divák *(Obrátí se.)* To je stolní kalendář, pane doktore.

- Zřízenec1 Ten kalendář stojí špatně, pane Nováku.
- Divák Promiňte, pane doktore! *(Nejprve svinovacím metrem změří polohu kalendáře od krajů stolu, potom pomocí velkého úhelníku kontroluje úhly, ale nenajde chybu. Chvilí si s tím neví rady, potom nabízí Zřízenci1 svůj metr a úhelník a mluví velmi opatrně.)*
- Zřízenec2 *(Vchází s křivým úhelníkem.)*
- Divák Já se domnívám, pane doktore, že poloha i úhel jsou v naprostém pořádku.
- Zřízenec2 Tak vy se domníváte! No, přesvědčíme se. Není nic jednoduššího! *(Položí na stůl svůj úhelník a tázavě se podívá na Diváka. Potom ostentativně kalendář pootočí.)*
- Divák *(Zdvihne ze stolu Zřízencův úhelník.)* Ale tohle přece není pravý úhel! Podívejte se! *(Přiloží k sobě oba úhelníky a ukazuje je oběma Zřízencům.)*
- Zřízenec1 Ale to víte, že to není pravý úhel, pane Nováku.
- Divák Podle předpisu má být stolní kalendář v pravém úhlu k boční hraně stolu!
- Zřízenec2 Ten předpis byl n o v e l i z o v á n, pane Nováku.
- Divák Noveli... Kdy?
- Zřízenec1 Dnes ráno, pane Nováku.
- Divák Ale já jsem přece šel hned po budíčku sem! Nemohl jsem vědět...
- Zřízenec2 Neznalost předpisu neomlouvá, pane Nováku.
- Divák *(Vybuchne.)* Měníte si ty vaše předpisy jak se vám zachce!
- Zřízenec1 To nejsou NAŠE předpisy, to jsou NAŠE předpisy! Rozumíte mi, pane Nováku?
- Zřízenec2 To jste řekl krásně, pane kolego! Já myslím, že vám musí rozumět KAŽDÝ.
- Zřízenec1 *(Divákovi.)* Zkusíme to. Pane Nováku! Jak tomu rozumíte vy?
- Divák *(Má strach cokoliv říci.)* Já tomu nerozumím pane doktore.
- Zřízenec2 Já myslím, že vám MUSÍ rozumět každý.
- Zřízenec1 A vy, pane Nováku?
- Novák To nejsou VAŠE předpisy to jsou NAŠE předpisy znamená ...
- Zřízenec1 Slovo VAŠE jsem vůbec nepoužil!!!
- Novák Aha. To nejsou NAŠE předpisy, to jsou NAŠE předpisy znamená... *(Bezradně se rozhlíží.)*

- Zřízenec2 *(Z věšáku sundá svěrací kazajku a opasek a s úsměvem se blíží k Novákovi.)*
- Novák Že platí...
- Zřízenec2 *(Se svěrací kazajkou v ruce se zastaví těsně u Nováka.)* No?
- Novák Pro nás. *(Ukazuje na sebe a Diváka.)*
- Zřízenec2 *(Pochvalně.)* Pochopil. *(Obrátí se a svěrací kazajku s opaskem odnáší zpět na věšák.)*
- Zřízenec1 *(Ptá se Diváka.)* A vy, pane Nováku?
- Divák *(Rád by protestoval, ale nakonec rezignuje.)* Pochopil.
- Zřízenec1 To je dobře! Nicméně dnes se obejdete i bez hlavního chodu. Vy, pane Nováku, za špatný úhel a vy, pane Nováku, za slovo „vaše“. Získáváte tím ovšem výhodu! Máte mnohem více času připravit se na odpolední terapii.
- Divák Pane doktore, ale my jsme už třetí den bez oběda!
- Zřízenec2 Obezita je po kouření druhou nejčastější příčinou úmrtí, kterou lze ovlivnit. Obezita i nadváha výrazně ovlivňují výskyt zdravotních komplikací. Pouhá nadváha zvyšuje riziko nemocí srdce a cév více než třikrát, vzniku cukrovky dvaapůlkrát a onemocnění kloubů a páteře dvakrát. Obézní lidé se s kardiovaskulárními nemocemi potýkají dokonce pětikrát častěji, sedmkrát více jim hrozí cukrovka a trojnásobně si zvyšují riziko, že budou mít problémy s páteří.
- Novák Pochopil!!!
- Divák Pane doktore, ale my jsme už třetí den i bez snídaně!
- Zřízenec1 Tak to se budete muset při terapii snažit! Abyste nebyli i bez večeře.
- Novák Pochopil!!!
- Zřízenec1 Můžete jít, pane Nováku!
- Divák *(Unisono s Novákem.)* Děkujeme, pane doktore! *(Odcházejí.)*

Obrázek 2

- Zřízenec1 *(Telefonuje.)* Restaurace Správná volba? Ano, to jsem já. Ano, pana vedoucího. Děkuji. *(Změněným hlasem.)* Halóóó! Tady zásobovací centrum. Chci vám předat podklady k dnešní dodávce surovin. *(Směje se a pokračuje svým hlasem.)* No jasně, že jsem to já! Tak dneska pro tebe mám dvacetkrát hovězí polévku s játrovými knedlíčky a osmnáctkrát štěpánskou hovězí pečení. Jo, osmnáctkrát! Podívej se, víš dobře, že dělám co můžu! Neříkej mi, že nedokážeš rozdělit osmnáct porcí na dvacet talířů. Jsi přece šikovnej kluk! No vidíš! Pečeně po šedesáti a polívka za patnáct - ať se nám to dobře dělí třema, ne? *(Pauza.)* Hele, hele, to na mě nezkoušej, my jsme dva, ty jeden a to je tři. A to nepočítám tuzéry! Ty jdou všechny za tebou! *(Pauza.)* Fór, jo? Pěkně blbej fór!! No nic. - Tak zase zejtra! *(Vytáčí nové číslo. Změněným hlasem.)* Halóóó! Tady výzkumný ústav pro kontrolu znalostí prodejců ovoce a zeleniny. Pane vedoucí, kolik asi váží dvacet velkých pomerančů? *(Svým hlasem.)* Poznal, jo? Ne ale vážně, kolik to může vážit? No velký! Sedm kilo? Tak mám pro tebe sedm kilo nádherných velkých pomerančů. Jasně, každému třetina, jako vždycky. Měj se! *(Položí telefon a začne s jejich každodenním radostným rituálem, vyndá ze stolu desky, otevře je, a na čistý papír píše výpočty.)* To máme dvacetkrát polévka po patnácti...
- Zřízenec2 Tři sta!
- Zřízenec1 Osmnáctkrát pečeně po šedesáti...
- Zřízenec2 Tisíc osmdesát!
- Zřízenec1 Mezisoučet...
- Zřízenec2 Třináct set osmdesát!
- Zřízenec1 Sedm kilo pomerančů po... pětadvaceti...
- Zřízenec2 Sto sedmdesát pět!
- Zřízenec1 Dohromady...
- Zřízenec2 Patnáct set padesát pět!
- Zřízenec1 Zaokrouhleno...
- Zřízenec2 Patnáct set šedesát!
- Zřízenec1 Třetina z toho je...
- Zřízenec2 Pět set dvacet!
- Zřízenec1 Do mojí kasičky... A druhá třetina je...

- Zřízenec2 Pět set dvacet!
- Zřízenec1 Do tvojí kasičky.
- Zřízenec2 Počkej! A co ty dvě pečeně? Fakt jim chceš dát oběd?
- Zřízenec1 Dneska se štěpánská mimořádně povedla. Určitě zvládneme dvě porce navíc!
- Zřízenec2 Ale...
- Zřízenec1 Nebud' hamoun! Šetřit můžeš na ostatních, sobě doprávej!
- Zřízenec2 Dvakrát štěpánská, to je sto dvacet! Dalších čtyřicet do našich kasiček!
- Zřízenec1 Podívej se: říkal jsi pět set dvacet?
- Zřízenec2 To jsem říkal, ale...
- Zřízenec1 Měsíc má 30 dnů. Krát pět set dvacet...
- Zřízenec2 Patnáct tisíc šest set.
- Zřízenec1 Měsíčně! Krát dvanáct měsíců...
- Zřízenec2 Sto osmdesát sedm tisíc dvě stě.
- Zřízenec1 *(Překvapeně.)* Kolik?
- Zřízenec2 Patnáct tisíc šest set krát dvanáct měsíců... *(Počítá o poznání déle než minule.)* Sto osmdesát sedm tisíc dvě stě! Počkej! Ty počítáš za měsíc 30 dní, ale to platí jen pro duben, červen, září a listopad. Leden, březen, květen, červenec, srpen, říjen a prosinec mají jednatřicet dnů, únor má dvacet osm dní, v přestupném roce dvacet devět. Přesnější by bylo pět set dvacet krát tři sta šedesát pět nebo tři sta šedesát šest!
- Zřízenec1 No tak to vynásob ty... matematiku!
- Zřízenec2 Pět set dvacet krát tři sta šedesát pět je... Sto osmdesát devět tisíc osm set! V přestupném roce plus pět set dvacet, to je... Sto devadesát tisíc tři sta dvacet!
- Zřízenec1 Každýmu! A ty by sis nedopřál jeden nášup štěpánský? A to ještě... *(Dívá se "šibalsky" na Zřízenec2.)*
- Zřízenec2 Co ještě?
- Zřízenec1 *(Dělá drahoty, aby Zřízenec2 motivoval.)* Ále... *(Mávně rukou, jako že to není důležité.)*
- Zřízenec2 Řekni...
- Zřízenec1 Dostal jsem nápad. Před chvílí jsi jim vysvětloval nebezpečí obezity. Jak jsi to říkal? Přesně!

Zřízenec2 Obezita je po kouření druhou nejčastější příčinou úmrtí, kterou lze ovlivnit.
Obezita i nadváha výrazně ovlivňují...

Zřízenec1 Stačí! Obezita je PO KOUŘENÍ druhou nejčastější příčinou úmrtí! - Budeme
si muset pořídit větší kasičky!

TMA

Obraz 3

- Terapeutka Kolik toho ještě máme?
- Zřízenec1 Už jen ty dva ze šestky, paní doktorko.
- Terapeutka Byly nějaké potíže?
- Zřízenec1 Ne. Snad jen...
- Terapeutka Ano?
- Zřízenec1 Oba tvrdí, že se jmenují Novák, ...
- Terapeutka *(Mluví do diktafonu.)* Pokoj číslo šest. Podle subjektivního hodnocení pomocného personálu u obou pacientů ztráta identity přetrvává. *(Zastaví diktafon.)* Ještě něco?
- Zřízenec1 Ještě jedna věc, paní doktorko, taková... *(Odmlčí se.)*
- Terapeutka Tak povídejte.
- Zřízenec1 Myslím, že bych tu měl zůstat s vámi.
- Terapeutka Ne, to nejde. Terapie je pro každého pacienta velmi citlivou záležitostí. Přítomnost kohokoliv jiného by mohla celý proces znehodnotit nebo přinejmenším zpomalit.
- Zřízenec1 Tak budu stát za dveřmi s kazajkou a kdyby se dělo... něco... Zkrátka když mě budete potřebovat, ve vteřině jsem tu.
- Terapeutka Některý z pacientů byl agresivní?
- Zřízenec1 Víte... Jsou tu zavření, vlastně tak trochu jako ve vězení...
- Terapeutka Ale co to říkáte? To je prostě nutná hospitalizace, se kterou navíc sami souhlasili!
- Zřízenec1 Kdybyste byla chlap, tak bych se o vás nebál, ale oni... Nezlobte se, nevím, jak se to řekne odborně... Zkrátka mám o vás strach.
- Terapeutka Zkuste to nějak upřesnit.
- Zřízenec1 Dlouho neměli ženskou, no.
- Terapeutka *(Chvilí přemýšlí.)* Dobře. Tak buďte připravený za dveřmi. *(Pokračuje do diktafonu.)* Absence sexuálního života zvyšuje podle pomocného personálu sexuální apetenci některých pacientů až k možné agresivitě. *(Vypne diktafon a pokyne ke dveřím.)* Můžete.
- Zřízenec1 *(Sáhne do kapsy a podává terapeutce elektrický paralyzátor.)* Kdyby bylo nejhůř.

- Terapeutka Co to je? *(Vezme si paralyzér a evidentně neví co s ním.)*
- Zřízenec1 Paralyzér. Takhle to přiložíte k tělu a tady stisknete. Uvidíte, že dá pokoj, tedy kdyby si některý z nich chtěl něco dovolit. *(Sundá z věšáku svěrací kazajku a dlouhý opasek a odejde za dveře.)*
- Zřízenec2 *(Privádí Nováka, postaví ho doprostřed jeviště a odejde.)*
- Novák *(V pozoru, s pohledem upřeným před sebe, bez pohnutí čeká na pokyn Terapeutky.)*
- Terapeutka Dobrý den.
- Novák Dobrý den, paní doktorko.
- Terapeutka Prosím, posad'te se.
- Novák Děkuji, paní doktorko. *(Sedne si na připravenou židli. Sedí vzpřímeně, jakoby v pozoru, kolena u sebe, ruce položené na stehnech.)*
- Terapeutka Takže vy jste pan...
- Novák Novák!
- Terapeutka Ano. A vždycky jste se jmenoval Novák?
- Novák Ano. Vždycky jsem se jmenoval Novák a chtěl bych uvést, že je mi už mnohem lépe, paní doktorko, vlastně se dá říci, že tak dobře jsem se nikdy dříve necítil. Ještě bych rád poznamenal, že dieta mi opravdu svědčí, protože obezita je po kouření druhou nejčastější příčinou úmrtí, kterou lze ovlivnit. Obezita i nadváha výrazně ovlivňují výskyt zdravotních komplikací. Pouhá nadváha zvyšuje riziko nemocí srdce a cév více než třikrát, vzniku cukrovky dvaapůlkrát a onemocnění kloubů a páteře dvakrát. Obézní lidé se s kardiovaskulárními nemocemi potýkají pětkrát častěji, sedmkrát více jim hrozí cukrovka a trojnásobně si zvyšují riziko, že budou mít problémy s páteří. *(Během této dlouhé citace se Novákův hlas zeslabuje až zcela utichne, zároveň se stmívá až do tmy. Ve tmě se Novák vymění s Divákem a s postupným nasvětlením se zesiluje i Divákův hlas, až při normálním osvětlení je jeho hlas v normální hlasitosti.)*
- Divák ... a choval se ke mně, jako kdybych neměl kravatu, přestože jsem kravatu měl a výslovně jsem ho na to upozorňoval! Dokonce jsem mu svou kravatu takhle ukazoval! Je vyloučené, že by to přeslechl nebo přehlédl! A když jsem chtěl do toho zřízence strčit, nasadili mi svěrací kazajku a odvedli mě sem.
- Terapeutka Tomu se přece nemůžete divit, že vám navlékli kazajku, když jste se chtěl prát s personálem.

- Divák Já jsem se s ním nechtěl prát, ale on si začal!
- Terapeutka Opravdu?
- Divák Ano! Navíc mě nechtěl pustit na moje místo v první řadě.
- Terapeutka A vy jste musel sedět právě v první řadě?
- Divák Měl jsem na to místo koupennou vstupenku.
- Terapeutka Chápu, to je nepříjemné. Takže vy jste seděl v první řadě a měl jste kravatu...
- Divák Paní doktorko, já sem nepatřím. Dostal jsem se sem nedopatřením.
- Terapeutka Ale jděte! Copak vám tu něco schází? Vaří tu výborně...
- Divák To nemohu posoudit paní doktorko, protože už třetí den nedostávám snídani ani oběd a k večeři bývá jen něco studeného.
- Terapeutka *(Zkouší ho.)* To je škoda. Dnes byla k obědu výborná dršťková polévka!
- Divák Promiňte, paní doktorko, ale dnes byla k obědu hovězí polévka s játrovými knedlíčky.
- Terapeutka Jste si jistý, že to bylo dnes?
- Divák Jsem si naprosto jistý, paní doktorko!
- Terapeutka Před chvílí jste říkal, že nedostáváte oběd...
- Divák Tedy... Vlastně... Úplně jistý si nejsem...
- Terapeutka Nejste si jistý tím, jestli dostáváte oběd, nebo tím, jestli byla dnes k obědu hovězí polévka v játrovými knedlíčky?
- Divák Paní doktorko, musíme se tu spolu bavit o polévce? Před chvílí jste se mě ptala, co mi tu schází. Tak já vám to pošeptám. *(Vstává a jde k terapeutce.)*
- Terapeutka *(Vstává a couvá před ním.)* Byla bych raději, kdybyste si zase sednul!
- Divák Tohle vám musím pošeptat, paní doktorko, to nesmí nikdo jiný slyšet. Jen my dva!
- Terapeutka *(Z jejího hlasu jsou patrné obavy.)* Za prvé nás nikdo neslyší a za druhé proč by to nikdo jiný nesměl slyšet?
- Divák Protože za to, co vám chci pošeptat, by mě strčili do svěrací kazajky. *(Rozhlédne se a rychlými kroky se přiblíží k Terapeutce.)*
- Terapeutka *(Za zády celou dobu drží elektrický paralyzér a nyní ho použije.)*
- Divák *(Zařve bolestí a skácí se k zemi.)*

(Na výkřik do místnosti vběhnou oba zřízenci se svěrací kazajkou a opaskem, bezvládného Diváka do ní navléknou, přepásají opaskem a táhnou ho ze scény.)

Terapeutka *(Konsternovaná z toho, co se tu stalo.)* Vůbec jsem nepředpokládala, že budu muset tohle použít.

Zřízenec1 Paní doktorko, já sice nemám školy jako vy, ale mám zkušenosti. Nemusela byste tohle svinstvo použít, kdybych tu byl od začátku s vámi, jak jsem chtěl.

Terapeutka *(Zavrtí hlavou.)* Ne. U terapie být nemůžete, jde o velmi subtilní vztah mezi lékařem a pacientem.

Zřízenec2 Já myslím, že subtilní vztah mezi vámi a šest tečka jedničkou jste těma dvě stě tisíci voltama náramně upevnila!

Terapeutka *(Štítivě si prohlíží paralyzér a drží ho opatrně od těla.)* Dvě stě tisíc voltů?

Zřízenec1 No jo! To muselo dost bolet, co myslíte?

Terapeutka Proboha, to snad ne...

Zřízenec1 Myslíte, že by tu jinak ležel jako prkno?

Terapeutka Ale já jsem mu přece nechtěla ublížit!!!

Zřízenec2 A on vám?

Terapeutka *(Je z nastalé situace opravdu nešťastná.)* Chtěl mi... Po pravdě řečeno... Vlastně ani nevím, tedy... Nejsem si jistá... Chtěl mi něco pošeptat.

Zřízenec1 *(Chlácholivě, s pocitem převahy.)* Netrapte se tím, paní doktorko.

Terapeutka Ale jak to vysvětlím...

Zřízenec1 Co byste komu vysvětlovala? Vždyť se nic nestalo! Tedy aspoň já o ničem nevím! *(Obrátí se na Zřízenec2.)* A ty?

Zřízenec2 Já jsem tady vůbec nebyl!

Zřízenec1 *(Konejšivě.)* Tak vidíte. Nic - se - nestalo!!!

Terapeutka *(Chvilí váhá.)* Děkuju vám.

TMA

Obraz 4

- Novák *(Přiveze na jeviště Diváka v kleci na kolečkách. Zároveň táhne kýbl, smeták, hadr a kartáč a šůruje jeviště. Dává si záležet, tu a tam poklekne a špínu, která nejde odstranit hadrem, vydrhne kartáčem. Snaží se pracovat mnohem rychleji, bude totiž muset zastat i povinnosti Diváka. Při této činnosti si vrazí třísku, bolestně ucukne, poraněnou ruku s bolestivou grimasou zkoumá, ale potom pokračuje dále. Když má vytřenou podlahu, začne dolad'ovat stůl, který je již na místě. Rozměřuje věci na stole jako minule Divák. Po celou dobu spolu mluví.)*
- Divák Dneska se paní doktorka všechno dozví. Že nejsem Novák, že sem nepatřím, že nás tady moří hladem, všechno!
- Novák To jsi říkal už včera a podívej se, jak to dopadlo! - Mám dvakrát víc práce!
- Divák Jenže dneska mám moták. Ten jí dám a ona si to přečte. *(Ukazuje moták.)* Nikdo nic neuslyší!
- Novák *(Tlumeně, aby ho nebylo slyšet za dveře.)* Jestli jí zase chceš něco vykládat nebo dávat, budou z toho jenom další potíže! *(Opatrně se rozhlédne.)* Oni vědí všechno!!!
- Divák Protože při terapii poslouchají za dveřmi. Ale když dám paní doktorce moták, nic neuslyší. *(Ukrývá moták do ponožky.)*
- Novák Ne! Prostě to vydržíme.
- Divák Ty jsi sem šel dobrovolně! Tys podepsal, že se tu budeš půl roku léčit! Já jsem se nikoho o nic neprosil!
- Novák Jenomže teď tu jsi a předpisy platí i pro tebe. Každý písemný projev musí předem schválit pan doktor!
- Divák Vždyť to žádní doktoři nejsou! Jsou to obyčejní zřízenci! Jediná lékařka je paní terapeutka!
- Novák Já chci domů. Říkají, že jsou doktoři, tak jsou doktoři. Říkají, že dieta je zdravá, tak je zdravá. Já chci zkrátka domů, rozumíš? Podepsal jsem to sice na půl roku, ale oni můžou klidně napsat, že jsem nesvéprávný a zůstanu tady jak dlouho budou chtít! Podívej se, kam jsi to se svými protesty dotáhnul. Jsi tu v kleci jako zvíře!
- Divák A ty tu snad nejsi v kleci?
- Novák Já? V kleci?!!
- Divák Ve všech oknech jsou mřížky!

- Novák Tak dobře, taky jsem v kleci, ale ve větší!
- Divák Po dnešní terapii bude všechno jinak!
- Novák Jinak, jo? Mluvil jsem s Novákem ze čtyřky.
- Divák No a?
- Novák Obědy taky nedostávají...
- Divák Tak vidíš!
- Novák Ale snídaně jo! Je to tvoje vina!
- Divák Moje vina?
- Novák Jo! Tvoje! A na sedmičce taky dostávají snídaně!
- Divák A obědy?
- Novák Obědy ne.
- Divák A ovoce?
- Novák Ani ovoce.
- Divák To je taky moje vina?
- Novák No tak tohle třeba zrovna ne...
- Zřízenec1 *(Přijde, obhlédne prostor, na Novákovi musí být znát, že se snaží Zřízenec1 zavděčit, zvýší rychlost i úsilí své činnosti.)* Pane Nováku!
- Novák *(Postaví se čelem do hlediště.)* Co si přejete, pane doktore? *(Stojí bez hnutí, očekává co přijde, pohled upřený přímo před sebe.)*
- Zřízenec1 *(Chvilí čeká, až Novák znejistí, potom se za jeho zády prstem dotkne židle.)* Ale, ale. Copak je tohle, pane Nováku?
- Novák *(Má silné nutkání otočit se, ale nedovolí si to.)*
- Zřízenec1 *(Sundá prst ze židle.)* Ptám se vás, pane Nováku, copak je tohle!
- Novák *(Aniž se otočí.)* Co máte na mysli, pane doktore?
- Zřízenec1 *(Chvilí nechá Nováka "smažit".)* Tak se přeci podívejte, co mám na mysli.
- Novák *(Obrátí se.)* To je židle, pane doktore.
- Zřízenec1 Opěradlo je od krve, pane Nováku!
- Novák Promiňte, pane doktore. *(Místo, na které Zřízenec1 ukazoval, pečlivě utírá.)*
- Zřízenec1 Pane kolego!

- Zřízenec2 *(Vejde s laskavým úsměvem, stoupne si proti Novákovi a chvíli si ho prohlíží.)* Stalo se něco, pane kolego?
- Zřízenec1 Pan Novák bude mít dnes oběd bez ovoce.
- Zřízenec2 Já to zařídím. *(Pomalů se obrátí a odchází.)*
- Divák *(Začne se smát.)*
- Novák *(Reaguje na Divákův smích.)* Pane doktore, potřebuji s vámi mluvit mezi čtyřma očima.
- Divák *(Jeho smích okamžitě utichne.)*
- Zřízenec1 *(Podívá se střídavě na Nováka a na Diváka.)* Chcete mi sdělit něco důležitého, pane Nováku?
- Novák Ano, velmi důležitého, pane doktore!
- Divák Nováku!!!
- Zřízenec1 *(S laskavým úsměvem.)* Můžete mi to pošeptat, pane Nováku.
- Novák *(Šeptá do ucha Zřízenci1, jehož obličej náhle zvažní.)*
- Zřízenec1 Pane kolego!
- Zřízenec2 *(Vejde s úsměvem.)* Pan Novák nechce ani polévku?
- Zřízenec1 *(Hlavou pošle Nováka ke Zřízenci2.)*
- Novák *(Šeptá do ucha Zřízenci2, také jeho úsměv se náhle vytratí.)*
- Zřízenci *(Oba se vrhnou ke kleci, vyrvou z ní Diváka a porazí ho na zem.)*
- Zřízenec1 Kde to má?!!
- Divák Nováku, to nesmíš! Nesmíš!!!
- Novák V pravé ponožce, pane doktore! Viděl jsem ho, jak si to dává do pravé ponožky!
- Divák Nováku, ty svině!!!
- Zřízenci *(Zmocní se Divákova motáku a Diváka strčí zpět do klece.)*
- Zřízenec2 *(Dlouhým opaskem, který obvykle používá k přepásání svěrací kazajky, mlátí do klece. Při každé ráně Divák bolestivě vykřikne, jako by dostal skutečnou ránu, Novák se postupně hroutí, jako by výprask dostával i on.)*
- Zřízenec1 *(Mezi jednotlivými ranami čte moták.)*
- Odepírají nám jídlo.
- Nedostáváme snídani.

- Nedostáváme oběd.
- Nedostáváme ovoce.
- Mění předpisy a potom nás trestají za jejich neznalost.
- Nutí nás slyšet na jméno Novák.
- Zřízence musíme oslovovat pane doktore.
- Bezdůvodně nás svazují do svěrací kazajky.

(Nakonec vyndá zapalovač a moták spálí.)

Pane kolego! Mohl byste panu Novákovi přinést jeho snídani?

Zřízenec2 Ale jistě, velmi rád, pane kolego. *(Odchází pro snídani.)*

Zřízenec1 *(Zvedá ze země Nováka, který se při "bití" Diváka zhroutil a teď sedí na zemi jako "hromádka neštěstí".)* Ale no tak, pane Nováku, už je to za vámi!
(Posadí ho do židle a prohlíží si jeho zraněnou ruku.) Jak se vám to stalo, pane Nováku?

Novák Při vytírání, pane doktore. *(Vstane a postaví se do pozoru.)* Chtěl bych prohlásit, že to způsobila jenom moje nešikovnost a velmi mě to mrzí. Slibuji, že se to víckrát nestane.

Zřízenec2 *(Přichází a nese táč se snídání.)* Myslel jsem, že vám to udělal pan Novák!

Novák Ne, pane doktore, udělal jsem si to sám.

Zřízenec1 Myslel jsem, že vám to udělal pan Novák!!!

Novák *(Bezradně se dívá z jednoho na druhého, potom odpoví s provinilým ztišením, neodvážá se podívat na Diváka ani třeba jen do toho směru.)* Ano, udělal mi to on.

Zřízenec2 Nevím jak vy, pane kolego, ale já jsem nic neslyšel.

Zřízenec1 *(Tváří se naprosto netečně.)*

Novák *(Hlasitě, ale stále ještě zády ke kleci.)* Ano, udělal mi to on.

Zřízenec1 *(Jakoby se "probral".)* Co jste říkal?

Novák *(Vrhne se ke kleci a začne s ní cloumat.)* Udělal mi to on! On mi to udělal!
On! On!! On!!! On!!!! On!!!! On!!!! On!!!! *(Ztrácí lidskou důstojnost, chová se v této chvíli až zvířecky pudově.)*

Zřízenec1 *(Naráz zastaví jeho běsnění pouhým položením ruky na rameno. Když se Novák uklidní, pokračuje laskavým hlasem.)* To stačí.

Zřízenec2 *(Spokojeně pokývá a postaví na stůl táč se snídání.)* Dobrou chuť, pane Nováku.

Zřízenec1 *(Přidrží mu židli, jako by se jednalo o vzácného hosta.)* Prosím, pane Nováku.

Novák *(Vystrašeně a nejistě se posadí.)* Děkuji, pane doktore. *(Začne hltavě jíst, při jídle se neustále rozhlíží, jako by se bál, že mu jídlo někdo sebere.)*

POMALU DO TMY

Obraz 5

- Terapeutka Kolik toho ještě máme?
- Zřízenec1 Už jen šestku, paní doktorko.
- Terapeutka Byly nějaké potíže?
- Zřízenec1 Ne. Snad jen...
- Terapeutka Ano?
- Zřízenec1 Oba tvrdí, že se jmenují Novák, ...
- Terapeutka *(Mluví do diktafonu.)* Pokoj číslo šest. Podle subjektivního hodnocení pomocného personálu u obou pacientů ztráta identity přetrvává. *(Zastaví diktafon.)* Ještě něco?
- Zřízenec1 Ještě jedna věc, paní doktorko, taková... *(Odmlčí se.)*
- Terapeutka Tak povídejte.
- Zřízenec1 Pacient šest tečka jedna napadl pacienta šest tečka dva a zranil ho na ruce.
- Terapeutka Zranil?
- Zřízenec1 Je to jen škrábnutí, paní doktorko, ale pro jistotu jsme šest tečka jednička podali sedativa.
- Terapeutka Dobře, pošlete šest tečka dvojku.
- Zřízenec1 Paní doktorko, ještě bych chtěl...
- Terapeutka Copak ještě?
- Zřízenec1 Měla jste narozeniny. Tak jsme si s kolegou dovolili...
- Terapeutka Ale to snad ne...
- Zřízenec2 *(Začne zpívat za scénou, přichází s úhledně zabaleným dárkem, Zřízenec1 se ke zpěvu přidá.)*
Happy Birthday to you,
Happy Birthday to you,
Happy Birthday paní doktorko,
Happy Birthday to you.
(Úhledně zabalený, ne příliš velký dáreček podává Terapeutce.)
- Zřízenec1 *(Odkud-si "vykouzlí" květinu a předává jí Terapeutce, zároveň s dárečkem, který přinesl Zřízenec2.)*
- Terapeutka Ale to jste mě překvapili... Vůbec jsem nečekala... Ani na to nejsem připravená!

- Zřízenec1 Ale my ano, paní doktorko! *(Na stole se náhle objeví láhev vína, občerstvení, atd. Zřízenci si vezmou na hlavu papírové kloboučky, klaunské nosy, podobné rekvizity navléknou i terapeutce a začnou na ni házet konfety - zkrátka čím více "americky blbou" oslavu inscenátoři připraví, tím lépe.)*
- Terapeutka To... to nejde, tedy teď to nejde - sedneme si na chvilku po terapii.
- Zřízenec2 Ale paní doktorko, snad nám nedáte košem? Ani jste si nerozbalila dáreček!
- Terapeutka Dobře. Tak já se podívám. *(V legraci.)* Co by to asi tak mohlo být? *(S úsměvem rozbaluje balíček, když strhne papírový obal a dostane se k vlastní krabičce, na okamžik ztuhne a zvažní, podívá se na oba zřízence, ale když vidí jejich rozesmáté obličeje, pochopí luxusní krabičku jako vtip a znovu se rozesměje.)* Tedy vy jste mi dali!!! *(Rozbaluje dále a když krabičku otevře, definitivně ztuhne. Cíví na její obsah a téměř není schopna slova.)* Tohle přeci... To... To... Já vůbec nevím, co mám...
- Zřízenec1 *(Sáhne do kazety, kterou zkoprnělá terapeutka drží před sebou, vytáhne z ní nádherný a jistě i velmi drahý náhrdelník a zapne ho terapeutce kolem krku.)*
- Terapeutka *(Zůstává vážná.)* Ne, to nejde, to nejde, tohle od vás nemohu přijmout!
- Zřízenec2 Nemůžete, paní doktorko! Musíte!!!
- Terapeutka Ne... Ne...
- Zřízenec1 Říkala jste, že se vám líbí...
- Terapeutka Říkala, ale...
- Zřízenec1 Tak vidíte! A teď přípitek! *(Otevírá láhev šampaňského vína.)*
- Terapeutka Ale mám ještě tu terapii...
- Zřízenec2 Nemáte! Sedativa dostali oba pacienti ze šestky.
- Terapeutka *(Její odpor slábne.)* Ale proč oba?!!
- Zřízenec2 Omyl!!! Já jsem to poplet, paní doktorko.
- Terapeutka Jak můžete takovou věc poplést?!
- Zřízenec1 Jednoduše! Já jsem mu to poradil!
- Terapeutka Ale...
- Zřízenec2 Je to naše vina, paní doktorko. Ale říkali jsme si, že pro dnešek... výjimečně!... byste mohla přimhouřit oko a zapsat terapii jako kdyby byla. Pro jednou se snad tolik nestane.
- Terapeutka Zapsat terapii, která ve skutečnosti neproběhla?!!

- Zřízenec1 Řekli jsme si, paní doktorko, že když my jsme si včera nevšimnuli paralyzéru, třeba vy přehlédnete omylem podaná sedativa.
- Zřízenec2 Aspoň se pořádně vyspí! Přejte jim to! (*Pustí hudbu z připraveného magnetofonu.*)
- Zřízenec1 (*Začne s terapeutkou tančit, scéna se postupně změní v regulérní mejdan, pomalu se stmívá až do úplné tmy.*)

Obraz 6

(Pomalů se rozsvěcí, na jevišti stojí Novák s Divákem.)

Novák *(Stojí uprostřed místnosti zády ke dveřím. S hlavou mírně skloněnou se dívá do levého portálu, není však vůbec jisté, jestli vnímá své okolí.)*

Divák *(Sedí na zemi poblíž pravého portálu čelem do obecnstva. Jeho pohled je nepřítomný, ani on zřejmě neví, co se kolem něj děje, tělem mírně pohupuje dopředu a zpět.)*

Zřízenec1 *(Přijde, obhlédne prostor, Novák a Divák se ani nepohnou.)*

Zřízenec1 Pane Nováku!

Nováci *(Žádná reakce, ani ta nejmenší.)*

Zřízenec1 *(Ostře.)* Pane Nováku!!!

Nováci *(Opět žádná reakce.)*

Zřízenec1 Pane kolego!

Zřízenec2 *(Vejde s laskavým úsměvem.)* Stalo se něco, pane kolego?

Zřízenec1 *(Hlavou pokyne k Novákovi a Divákovi.)*

Zřízenec2 Ale, ale! Pan Novák dnes nebude k obědu ovoce? *(Čeká nějakou reakci, ale Nováci ho evidentně nevnímají.)* Co je?

Zřízenec1 Kolik jsi jim toho včera dal?

Zřízenec2 Normálně, každému dva. A dneska ráno zase dva, ale už jen šest tečka jedničky.

Zřízenec1 A šest tečka dvojce fakt nic?

Zřízenec2 Vždyť ti to jasně říkám! Dneska už jen šest tečka jedničky!

Zřízenec1 Tak se podívej. *(Strčí do Nováka, ten popojde a zůstane stát, jako by strčení vůbec nevnímal.)*

Zřízenec2 To je divný.

Zřízenec1 Jo. Tak je vem na cimru.

Zřízenec2 *(Novákovi.)* Pane Nováku!

Nováci *(Žádná reakce.)*

Zřízenec2 Pane Nováku! *(Obrátí Nováka a strčí ho směrem ke dveřím.)*

Novák *(Popojde pár kroků a zastaví se.)*

- Zřízenec2 Pokračujeme! Jdeme spinkat! (*Znovu do Nováka strčí.*)
- Novák (*Znovu popojde pár kroků a zastaví se přede dveřmi.*)
- Zřízenec2 (*Chytne Diváka pod pažemi a zvedá ho.*) Pane Nováku, vstáváme! (*Strčí do něj směrem ke dveřím.*)
- Divák (*Bez protestů se nechá zvednout, na strčení reaguje stejně jako Novák, tedy popojde a zastaví se přede dveřmi.*)
- Zřízenec2 Tak jdeme, jdeme! (*Strká oba před sebou do dveří, oba se bez protestů nechají odvést.*)
- Zřízenec1 (*Zvedne sluchátku telefonu, vytočí číslo a jako by se nic nestalo, domlouvá své každodenní obchody.*) Restaurace Správná volba? Ano, to jsem já. Ano, pana vedoucího. Jistě, počkám!

POMALU DO TMY

Obraz 7

- Terapeutka Kolik toho ještě máme?
- Zřízenec1 Už jen šestku, paní doktorko.
- Terapeutka Byly nějaké potíže?
- Zřízenec1 Ne. Snad jen...
- Terapeutka Ano?
- Zřízenec1 Oba tvrdí, že se jmenují Novák, ...
- Terapeutka *(Mluví do diktafonu.)* Pokoj číslo šest. Podle subjektivního hodnocení pomocného personálu u obou pacientů ztráta identity přetrvává. *(Zastaví diktafon.)* Ještě něco?
- Zřízenec1 Ještě jedna věc, paní doktorko. *(Odmlčí se.)*
- Terapeutka Tak povídejte.
- Zřízenec1 Vzpomínáte, že pacient šest tečka jedna napadl šest tečka dvojku?
- Terapeutka Myslíte jak jste včera „omylem“ podali sedativa oběma ze šestky?
- Zřízenec1 Dnes je dostal už jen šest tečka jednička - to je ten agresivní, ale spí nám oba.
- Terapeutka Oba?
- Zřízenec1 Neumíme si to vysvětlit.
- Terapeutka Nepřehnali jste to včera s dávkováním?
- Zřízenec1 Paní doktorko... Přece nedáváme sedativa poprvé!
- Terapeutka Bude-li to třeba, pomůžete jim. Který pacient je tedy dnes bez sedativ?
- Zřízenec1 Šest tečka dvojka.
- Terapeutka Dobře, začneme šest tečka dvojkou.
- Zřízenec1 Paní doktorko, já myslím, že vůbec nemá smysl terapii dělat, jsou úplně mimo!
- Terapeutka Alespoň se pokusím. Nemohu terapii vynechat dvakrát za sebou.
- Zřízenec1 Jak chcete, ale bude to k ničemu.
- Terapeutka Uvidíme.
- Zřízenec1 *(Odchází pro Nováka.)*
- Terapeutka *(Chystá židli, na které bude Novák sedět.)*

Zřízenec2 *(Přivádí Nováka, který má nepřítomný pohled, je naprosto pasivní. Postaví ho doprostřed jeviště a odejde.)*

Terapeutka Dobrý den.

Novák *(Stojí bez pohnutí, nereaguje ani očima.)*

Terapeutka *(Položí mu ruku na rameno a pokyne k židli.)* Prosím, posaďte se.

Novák *(Žádná reakce.)*

Terapeutka Pojd'te. Tady se můžete posadit. *(Dovede ho k židli a posadí.)* Takže vy jste pan...

Novák *(Žádná reakce.)*

Terapeutka Ničeho se nelekejte, jen se vám podívám na oči. *(Nejprve se zblízka dívá na zornice, potom posvítí Novákovi do oka malou baterkou.)* Ještě vás trochu klepnu do kolena, ale nebojte se, nebude to bolet. *(Položí Novákovi nohu přes nohu a zkouší kladívkem reflex. Nakonec Novákovi prudce tleskne před obličejem, ani na to Novák nezareaguje. Terapeutka telefonuje.)* To jsem já. Přijďte si pro šest tečka dvojku a přiveďte mi šest tečka jedničku. Ano, hned.

Zřízenec2 *(Přivádí Diváka, nechá ho stát uprostřed místnosti, zvedne Nováka a odvádí ho.)* Tak pojd'te, odpočinete si. *(Odcházejí.)*

Terapeutka Dobrý den.

Divák *(Žádná reakce.)*

Terapeutka Posaďte se.

Divák *(Žádná reakce.)*

Terapeutka *(Dovede diváka k židli a posadí ho. Dojde si ke stolu pro baterku a nejprve zblízka zkoumá jeho zornice)*

Divák Máte krásné oči, paní doktorko.

Terapeutka *(Lekne se.)* Prosím?

Divák Že máte krásné oči.

Terapeutka Vzal jste si ráno léky, které jste dostal?

Divák Vzal jsem si je a dal je svému spolubydlícímu. Jak vy říkáte – šest tečka dvojce.

Terapeutka Ale potom jste se choval, jako byste lék vzal.

Divák Před pomocným personálem.

- Terapeutka Proč ne i přede mnou?
- Divák Protože opravdu máte krásné oči.
- Terapeutka *(Je v rozpacích, není zvyklá, že by ji muži vyznávali lásku.)* Tohle jste mi chtěl minule pošeptat?
- Divák Minule jsem neměl příležitost podívat se do vašich očí zblízka.
- Terapeutka Mrzí mě to. Asi jsem se vás zbytečně bála.
- Divák Dnes už se nebojíte?
- Terapeutka Měla bych?
- Divák *(Vstane a udělá krok proti Terapeutce.)*
- Terapeutka *(Ztuhne strachem.)*
- Divák *(Sundá Terapeutce brýle.)*
- Terapeutka *(Zavře oči, ale neustoupí.)*
- Divák Myslíte, že vám chci ublížit?
- Terapeutka *(Má strach, ale necouvne.)* Chcete?
- Divák Chtěl bych vás sevřít v náruči a chránit vás před celým světem.
- Terapeutka *(Dívá se Divákovi do očí.)* Ano?
- Divák *(Vezme Terapeutku za ramena a přitáhne ji k sobě.)* Ano?
- Terapeutka *(Po dlouhé pauze přikývne a hlesne sotva slyšitelně.)* Ano.
- Divák *(Pomaloučku k sobě Terapeutku přitiskne a začne ji líbat, Terapeutka se nebrání.)*

TMA

Obráz 8

(Na scéně je Zřízenec1, chodí sem - tam jako lev v kleci, je nervózní a rozzlobený.)

Zřízenec2 *(Vejde, zastaví se ve dveřích a udiveně sleduje Zřízenec1.)* Co je? Co se stalo?

Zřízenec1 Co se stalo? Pustila šest tečka jedničku!

Zřízenec2 Cože? - A proč?

Zřízenec1 Proč! Proč!!! Copak já vím proč?!! Prostě ho pustila!

Zřízenec2 A sakra... – Co když si někde bude stěžovat?

Zřízenec1 Umíš se modlit?

Zřízenec2 Jasně. Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé...

Zřízenec1 Tak se za nás každý večer pomodli. Jestli si někde pustí hubu na špacír, ...

Terapeutka *(Vejde dovnitř, usměvavá a úplně vyměněná. Její dřívější přísně stažené vlasy jsou rozpuštěné, místo bílých kalhot a košile má šaty, sice "nemocniční", jednoduché, ale přesně padnoucí, sahají jí jen do půli stehén, odvážný dekolt odhalí, že má na hrudi onen krásný náhrdelník, který dostala k narozeninám, nemá brýle, které jí dodávaly přísný a nepřístupný vzhled.)* Dobré ráno!

Zřízenec1 Co jste to udělala?!!

Terapeutka Nevím co máte na mysli a hlavně vůbec nechápu, proč na mě křičíte.

Zřízenec1 Pustila jste šest tečka jedničku! Můžete mi vysvětlit proč?

Terapeutka Byl tu omylem. Je v naprostém pořádku.

Zřízenec1 V pořádku? A co jeho agresivita? Jestli se nepletu, sejmula jste ho paralyzérem!! Už jste na to zapomněla?

Terapeutka Že jsem použila paralyzéru mě mrzí. Bylo to naprosto zbytečné. Vysvětlili jsme si to a on mě pochopil.

Zřízenec1 Jo tak on vás pacient pochopil! No to je opravdu úžasný! Jestli vás ten cvok pochopil, je nejspíš fakt geniální! A že napadnul svého spolubydlícího, je vám taky fuk?

Terapeutka S agresí vůči šest tečka dvojce je to jinak než si myslíte vy. Šest tečka dvojka se zranil sám. A svedl to na svého spolubydlícího.

Zřízenec1 Ne! Je to agresivní magor a bůhví co si teď venku vymyslí! Klidně si může si stěžovat, že jste ho bezdůvodně mučila paralyzérem!

- Terapeutka *(Ostre.)* Co si to dovolujete? Nezdá se vám, že překračujete své kompetence?
Já jsem tu proto, abych určila pacientovu diagnózu a způsob léčby, vy jste pomocný personál! To že jste tu delší dobu, vás nijak neopravňuje k takovéhlemu jednání!
- Zřízenec1 Chtěl jsem jen...
- Terapeutka Já o tom s vámi nehodlám polemizovat!!! *(Rozzlobeně odejde.)*
- Zřízenec2 Myslíš, že něco ví? Že jí něco prásknul?
- Zřízenec1 Nejspíš ne. V tom vzteku by to asi vytáhla. Spíš se bojím, aby nezazpíval venku.
- Zřízenec2 Já bych to neviděl tak černě. Přece nebude chtít ublížit svojí ochránkyni.
- Zřízenec1 Trošku na to spoléhám. Ale stejně... *(Vybuchne.)* Taková blbost!!!
- Zřízenec2 Co teď?
- Zřízenec1 Nic.
- Zřízenec2 Nic? Nic?!!
- Zřízenec1 Nech to na mě.
- Zřízenec2 Ale...
- Zřízenec1 Nech to na mě!
- Zřízenec2 Počkej! A co teda chceš...
- Zřízenec1 Zatím nic.
- Zřízenec2 Nic...
- Zřízenec1 Jdu to trochu vyžehlit. Řeknu jí, že jsem měl strach, aby venku někomu neublížil, snad to vezme.
- Zřízenec2 A dál?
- Zřízenec1 Uvidíme.

TMA (PŘESTÁVKA?)

Obráz 9

(Na jeviště přijde Novák, tentokrát sám, a připravuje ordinaci podle předešlého mustru. Podlahu má už hotovou, takže jen setře prach a doladí rozmístění věcí na stole. Jde mu to od ruky, je vidět, že neudělá jediný zbytečný pohyb.)

Zřízenec1 *(Přijde, obhlédne prostor.)* Pane Nováku!

Novák *(Postaví se čelem do hlediště, musí být na něm znát, že všechno dělá rutinně a nepřemýšlí u toho.)* Co si přejete, pane doktore? *(Stojí bez hnutí, očekává co přijde, pohled upřený přímo před sebe.)*

Zřízenec1 *(Chvilí čeká, až Novák znejistí, potom za jeho zády vezme ze stolu papír a hodí ho na zem.)* Ale, ale. Copak je tohle, pane Nováku?

Novák *(Nereaguje, čeká na další obvyklou větu.)*

Zřízenec1 Ptám se vás, pane Nováku, copak je tohle!

Novák *(Aniž se otočí.)* Co máte na mysli, pane doktore?

Zřízenec1 *(Chvilí nechá Diváka "smažit".)* Tak se přeci podívejte, co mám na mysli. *(Ukazuje na papír u svých nohou.)*

Novák *(Obrátí se.)* To je papír, pane doktore.

Zřízenec1 Na podlaze, pane Nováku!

Novák *(Okamžitě poklekne, papír sebere, vkleče ho donese ke stolu, položí ho na své místo a s pomocí úhelníku a svinovacího metru papír přesně umístí.)* To musel být průvan, pane doktore.

Zřízenec1 Kde by se tu vzal průvan, pane Nováku?

Novák Dveře. Zůstaly otevřené dveře.

Zřízenec1 Vy jste je nezavřel?!

Novák Omlouvám se, pane doktore, hned to napravím. *(Výrazí ke dveřím, ale než k nim stačí dojít, stojí v nich Zřízenec2.)*

Zřízenec1 Jdete jako na zavanou, pane kolego.

Zřízenec2 Stalo se něco, pane kolego?

Zřízenec1 Pan Novák bude mít dnes oběd bez ovoce.

Zřízenec2 Já to zařídím. *(Pomalů se obrátí.)*

Novák *(Vyhrkne.)* Nezasloužím si ani polévku!

- Zřízenec2 *(Pomalů, překvapeně se obrátí.)*
- Novák *(Zřízenci2.)* Nezavřel jsem dveře, pane doktore.
- Zřízenec1 Pan Novák se dnes obejde i bez hlavního chodu.
- Novák *(Otočí se na Zřízence1 s němou otázkou.)*
- Zřízenec1 Mluvíte aniž jste byl tázán!
- Novák *(Jen stojí a zírá na Zřízence1 neschopen slova.)*
- Zřízenec1 Můžete jít, pane Nováku.
- Novák Děkuji, pane doktore. *(Odchází.)*

Obraz 11

- Zřízenec1 *(Posadí se, nohy si položí na stůl, zdvihne sluchátko a vytočí číslo.)*
Restaurace Správná volba?
- Terapeutka *(Vejde velmi energicky, její oblečení a účes jsou stejné jako na začátku, tedy je potlačeno všechno, co by zdůrazňovalo její ženskost.)*
- Zřízenec1 Promiňte, zavolám později. *(Položí telefon, ale nohy nechá na stole.)*
- Terapeutka *(Chvilí čeká, jestli Zřízenec1 sundá nohy, když se k tomu nemá, spustí razantně.)* Potřebuji s vámi mluvit.
- Zřízenec2 Tak já už půjdu. Na shledanou!
- Terapeutka S oběma!
- Zřízenec2 *(Zastaví se u dveří a nervózně těká očima z jednoho na druhého.)*
- Zřízenec1 *(Nehne ani brvou, dlouho, velmi dlouho se bez pohnutí dívá na Terapeutku, potom pomalu sundá nohy ze stolu a ukáže na volnou židli.)* No tak se posad'te, paní doktorko.
- Terapeutka *(Nesedne si.)* Zjistila jsem, proč všichni pacienti, všichni (!!!) po příchodu k nám hubnou!
- Zřízenec1 Máme skvěle vybavenou tělocvičnu, paní doktorko!
- Zřízenec2 Lidské tělo potřebuje pohyb a aktivitu. Po tisíciletí žil člověk způsobem, při němž náročná tělesná činnost byla základní podmínkou přežití. Dnešní sedavý způsob života a s ním spojený nedostatek pohybu se drasticky projevuje na našem těle a je třeba jej kompenzovat náhradní tělesnou aktivitou. Největší zdravotní prospěch získáme aerobní dynamickou zátěží vytrvalostního charakteru, tedy takovým pohybem, při němž dochází k rytmické činnosti velkých svalových skupin. Aerobní pohybová aktivita je také nejúčinnější formou cvičení pro hubnutí.
- Terapeutka Ne!!! Vy pacientům odpíráte jídlo! Vůbec nedostávají obědy! A když někdo protestuje, nedostane dokonce ani snídani!!!
- Zřízenec2 Obezita je po kouření druhou nejčastější příčinou úmrtí, kterou lze ovlivnit. Obezita i nadváha výrazně ovlivňují výskyt zdravotních komplikací. Pouhá nadváha zvyšuje riziko nemocí srdce a cév více než třikrát, vzniku cukrovky dvaapůlkrát a onemocnění kloubů...
- Terapeutka Mlčte!
- Zřízenec2 Ale paní doktorko...

- Terapeutka Řekla jsem, abyste mlčel!!!
- Zřízenec2 Ano, paní doktorko. (*Ztichne a je na něm znát, že si dobře uvědomuje, v jakém jsou průšvihy.*)
- Zřízenec1 (*Křik Terapeutky ho vůbec nevzrušuje, pomalu vytáhne krabičku luxusních cigaret, klidně, labužnický si zapálí a pohodlně se opře.*)
- Terapeutka Zjistila jsem, že takto nakradené jídlo prodáváte do restaurace Správná volba a do prodejny ovoce a zeleniny!
- Zřízenec1 (*Provokativně nabídne terapeutce cigaretu.*) Nezakouříte si, paní doktorko? Dneska máme Dunhillky...
- Terapeutka Co si to dovolujete? Já zjistím, že soustavně okrádáte pacienty, ponižujete je, odepíráte jim základní potřeby a vy zatím...
- Zřízenec1 (*Velmi tvrdě.*) A za co myslíš, ty huso, že jsme ti koupili k narozeninám počítač? A loni hodinky? (*Terapeutka se vyděšeně chytí za zápěstí s pěknými hodinkami.*) A předloni náhrdelník? Už tři roky se tady v něm všem předvádíš! Tak koukej mlčet, holčičko, jedeš v tom s námi!!!
- Terapeutka To nemyslíte vážně!
- Zřízenec1 (*Jeho hlas se vrátí do klidného tónu.*) Smrtelně vážně! A hlavně mám už dlouho pocit, že jestli si tady někdo koleduje o problémy, jsi to především ty.
- Terapeutka Já?!?!?
- Zřízenec1 Jo! Je to sice už tři roky, ale možná si ještě vzpomeneš, jak jsi poslala domů jednoho agresivního pacienta! Ne? – Tak já ti pomůžu! Nejdřív jsi ho bezdůvodně sejmula paralizérem a pak jsi ho pustila!!! Už si vzpomínáš na šest tečka jedničku? Taková kravina!! To jsi chtěla, aby si na tebe šel rovnou stěžovat, nebo co? Máš kliku, že to tenkrát dobře dopadlo!
- Terapeutka Snad mi nechcete diktovat, koho mám propustit a koho hospitalizovat! Uvědomte si laskavě, že mám možnost...
- Zřízenec1 Podívej se, holčičko, ty máš dvě možnosti: buď dostaneš rozum, my tady s kolegou budeme tu sumičku místo na tři díly dělit na čtyři a dárky k narozeninám si budeš kupovat sama, nebo rozum nedostaneš a hodíme to všechno na tebe!
- Zřízenec2 Všechno!
- Terapeutka Na mě? To přece nemůžete!

Zřízenec1 Ale můžeme!!! (*Nepříjemně laskavým tónem.*) Ona totiž ta dieta začala právě v době, kdy jsi sem nastoupila. To je ale náhodička, co, paní doktorko?!?!

Terapeutka To je absurdní!!!

Zřízenec1 Máš pravdu, je! Tak si to dobře rozmysli a buď rozumná nebo skončíš jako uklízečka a každý v tomhle městě si před tebou odplivne. Ráno nám přijď říct, jak ses rozhodla. A teď vypadni!

Terapeutka (*Konsternovaně a toporně se blíží ke dveřím, v nich se ještě ohlédne a odejde.*)

Zřízenec1 Nnno! (*Nohy si dá znovu na stůl, zdvihne sluchátko telefonu, vytočí číslo a v naprostém klidu, jako by se nic nestalo, pokračuje v domlouvání svých kšeftů.*) Restaurace Správná volba? Ano, to jsem já. Ano, pana vedoucího.

TMA

Obraz 12

- Novák *(Stojí na forbíně čelem do lidí, ordinace je již připravena.)*
- Terapeutka *(Přijde, obhlédne prostor, Novák se vyšponuje do předpisového pozoru. Terapeutka prstem přejede stůl a zkontroluje, jestli je dobře utřený prach.)*
Pane Nováku!
- Novák Co si přejete, paní doktorko? *(Stojí bez hnutí, očekává co přijde, pohled upřený přímo před sebe.)*
- Terapeutka Můžete jít, pane Nováku.
- Novák *(Překvapeně.)* Děkuji, paní doktorko. *(Odchází. Ve dveřích se zarazí a obrátí se.)* A ovoce?
- Terapeutka *(Pouze zavrtí hlavou.)*
- Novák A polévka?
- Terapeutka *(Pouze zavrtí hlavou.)*
- Novák A hlavní chod?
- Terapeutka *(Pouze zavrtí hlavou.)*
- Novák Děkuji, paní doktorko. *(Odejde.)*
- Terapeutka *(Telefonuje.)* Dobrý den. Ano, to jsem já. Chci vám poděkovat za ty vrbové pruty. Naším pacientům pracovní terapie velmi svědčí. *(Pauza.)* Děkuji. Takové uznání člověka potěší. Ale není to jen má zásluha, pacientům se věnujeme všichni. *(Pauza.)* Ale to je přece naše povinnost. Myslíte, že bychom vás mohli ještě jednou obtěžovat? *(Pauza.)* Čím více, tím lépe. *(Pauza.)* Ano. Děkuji, jste opravdu velmi laskav. Na shledanou!

TMA

Obraz 13

- Zřízenec1 *(Sedí u stolu a na velké stolní kalkulačce cosi počítá, výsledky přepisuje na papír, může si u toho „brumlat“ různá čísla.)*
- Zřízenec2 *(Vejde a dívá se na papír, do kterého Zřízenec1 přepisuje cifry z kalkulačky.)*
Tak co? Kolik?
- Zřízenec1 Ještě to nemám! Ale bude to slušný, Velikonoce, to je terno! Naše kraslice jdou krásně na odbyt!
- Zřízenec2 A pomlázky?
- Zřízenec1 Ty už mám. Skvělý! Ve všech okolních tržnicích nám můžou urvat ruce! Ani nestačíme uspokojovat poptávku. Počkej, až to sečtu.
- Zřízenec2 Tak dělej, nemůžu se dočkat!
- Zřízenec1 Vidiš – a ty ses jí bál! Nakonec se ukázalo, že pracovní terapie může vynášet mnohem víc než naše dieta!
- Zřízenec2 Ale jo, je šikovná.
- Zřízenec1 *(Výslednou sumu dvakrát podtrhne a ukáže Zřízenci2.)*
- Zřízenec2 *(Ohromeně.)* Paráda! To je rekord!
(Ozve se zaklepání. Oba se překvapeně ohlédnou ke dveřím, evidentně nejsou zvyklí, že by je někdo rušil při "práci".)
- Zřízenec1 *(Papír, na kterém počítal zisk, vsune do desek.)* Vstupte!
- Divák *(Vejde perfektně oblečený a rozhlíží se po místnosti jako abiturient, který vzpomíná na školní léta.)*
- Zřízenec1 *(Obvyklým tónem.)* Dobrý den, pane Nováku!
- Divák Já nejsem Novák!
- Zřízenec1 Ale to víte, že nejste Novák, pane Nováku!
- Terapeutka *(Vtrhne dovnitř bez klepání, přítomnost Diváka – to, že přišel dříve než ona – ji nepříjemně překvapí.)* Dobrý den. Pánové, dovolu mi, abych vám představila nového pana náměstka ředitele kontrolního úseku našeho ministerstva.
- Zřízenec1 *(Bere z věšáku svěrací kazajku.)* Tak pana náměstka ředitele! *(Bliží se k Divákovi se svěrací kazajkou.)*
- Zřízenec2 *(S opaskem v ruce jde pomoci Zřízenci1 a skvěle se baví.)* Kontrolního úseku!

- Terapeutka *(Gesty a mimikou za Divákovými zády oba Zřízence zastaví.)* Pan náměstek se přijel podívat, jak si tu vedeme a já věřím, že bude s našimi výsledky spokojen.
- Divák Nevěříte, paní doktorko! Na rozdíl od těchto dvou individuí, vy jste inteligentní člověk a jistě vás napadlo, že jsem se právě na tuto kontrolu řádně připravil!
- Terapeutka Proč paní doktorko? Myslím, že formality můžeme klidně odložit. Jsem ráda, že tě zase vidím... po tak dlouhé době.
- Divák Paní doktorko, já už nejsem vaším pacientem...
- Terapeutka Ale jistě že ne!
- Divák ... ani čímkoliv jiným! Jsem zde služebně, jsem pro vás náměstkem ředitele kontrolního úseku a vy jste pro mě lékařkou tohoto ústavu. Je to jasné?
- Terapeutka Ano...
- Divák Ano, pane náměstku!
- Terapeutka Ano, pane náměstku.
- Divák Tak. *(Prochází se po jevišti, rozhlíží se, tu a tam na něco sáhne, jako by vzpomínal.)* Když jsem odtud před necelými čtyřmi roky odjížděl, sliboval jsem si, že to tak nenechám. A přitom jsem věděl, že jestli má mít kontrola zdejších "metod" smysl, jestli má být účinná, musí ji provádět člověk, který to tu všechno prožil, ale nenechal se zlomit. *(Vítězně se rozhlédne po ostatních.)* Čtyři roky jsem si představoval tenhle okamžik. Čtyři roky!!! *(Usadí se ke stolu.)* Takže pánové... *(Zahledí se na kalkulačku a zvedne ji ze stolu a obrátí se na Zřízence1.)* Ale, ale, copak je tohle, pane Nováku?
- Zřízenec1 To je kalkulačka, pane náměstku. *(Když se dívá na kalkulačku, pokročí ke stolu a jakoby mimochodem vezme ze stolu desky.)*
- Divák Dejte mi ty desky!
- Zřízenec1 *(Stojí bez pohnutí, jen desky přitiskne pevně k tělu.)*
- Divák Paní doktorko, myslíte, že mi pan Novák vydá ty desky dobrovolně, nebo použijeme svěřací kazajku?
- Zřízenec1 *(Stojí bez pohnutí, desky svírá ještě pevněji.)*
- Zřízenec2 *(Zezadu sevře Zřízence1 jako v kleštích, Terapeutka mu desky vytáhne.)*
- Terapeutka *(Úslužně podává desky Divákovi.)* Prosím, pane náměstku!
- Zřízenec1 *(Zřízenci2.)* Ty svině!

- Terapeutka To jsem sama zvědavá, co je v těch deskách tak důležitého, pane náměstků.
- Divák *(Listuje v deskách a prohlíží si jednotlivé papíry, sem-tam zvedne hlavu nebo jen mimikou dá najevo, že našel to co hledal.)* Takže dietní program, jak vidím, pokračuje...
- Zřízenec2 Obezita je po kouření druhou nejčastější příčinou úmrtí, kterou lze ovlivnit. Obezita i nadváha výrazně ovlivňují výskyt zdravotních komplikací. Pouhá nadváha zvyšuje riziko nemocí srdce a cév více než třikrát, vzniku cukrovky dvaapůlkrát a onemocnění kloubů a páteře dvakrát. Obézní lidé se s kardiovaskulárními nemocemi potýkají dokonce pětikrát častěji, sedmkrát více jim hrozí cukrovka a trojnásobně si zvyšují riziko, že budou mít problémy s páteří.
- Divák Já vím. Mám velmi dobrou paměť, pane Nováku.
- Zřízenec1 *(Ukáže na Zřízenec2.)* To on! Pořád má řeči o prospěšnosti diety, to se nedá uhlídat, pane náměstků, já se sice snažím, ale to se nedá uhlídat!!!
- Zřízenec2 *(Zřízenci1)* Ty svině!
- Divák *(Dělá, jako by poznámku přeslechl.)* Umím si vás představit! Co mi k tomu řeknete, paní doktorko?
- Terapeutka Nic, pane náměstků. O žádném dietním programu nemám ani ponětí.
(Zřízenci se po sobě podívají.)
- Divák Ani ponětí! *(Skloní se znovu k papíru.)* Ale, ale, copak je tohle, paní doktorko?
- Terapeutka *(Během vyšetřování si rozepnula košili a vytvořila si tak velmi odvážný výstřih, teď se toho snaží využít - skloní se laškovně k divákovi – tak, aby mu ukázala své "přednosti".)* Co máte na mysli, pane náměstků?
- Divák *(Vytáhne z kapsy elektrický paralyzér a napřáhne ho proti Terapeutce.)* Paní doktorko, nenuťte mě použít paralyzérů. Na jeho účinky si jistě ještě pamatujete!
- Terapeutka *(Rychle se srovná do pozorů, košili si zapne až ke krku.)* Promiňte, pane náměstků. Co máte na mysli, pane náměstků?!
- Divák Tak se přeci podívejte, co mám na mysli, paní doktorko!
- Terapeutka *(Znovu se skloní, tentokrát skutečně jen proto, aby viděla, co Divák ukazuje, potom se obrátí na oba zřízence.)* Tedy pánové, snad jste výsledky naší pracovní terapie nezpeněžovali?!!!
- Zřízenci *(Unisono.)* Ty svině!

- Divák *(Dělá, jako by poznámku přeslechl.)* Paní doktorko! Výsledná suma je tu rozdělena NA ČTYŘI stejné částky...
- (Dlouhá, velmi dlouhá pauza, oba Zřízenci a Terapeutka si vyměňují bezradné pohledy.)*
- Zřízenec1 *(Opatrně.)* Pane náměstků, já myslím, že... ta částka... by se dala docela dobře rozdělit i na pět dílů.
- Divák *(Vstane a je tím návrhem velmi pobouřen.)* Co si to dovoluujete, člověče?! Co si o mě myslíte?! Pochopil jste vůbec kdo jsem a proč jsem přijel?!
- Zřízenec1 Omlouvám se, pane náměstků.
- Divák *(Chodí pobouřeně po ordinaci a nevěřicně kroutí hlavou.)* Tedy... Čekal bych od vás téměř cokoli, ale tohle mě skutečně nenapadlo!
- Zřízenec1 Odpusťte mi to, pane náměstků!
- Divák *(Chodí pobouřeně po ordinaci, občas se zastaví, podívá se na Zřízence1, ale potom se zase rozejde.)* To vás bude mrzet. Ani netušíte jak vás to bude mrzet!
- Zřízenec1 Pane náměstků! Prosím!!!
- Divák *(Chvilí přemýšlí, potom znovu vezme do ruky papír s výslednými součty.)* Tak dobrá. *(Chvilí papír pečlivě studuje, potom ho vrátí do desek, namátkou listuje v dalších papírech, které v deskách jsou.)* Tu částku rozdělíte na dva díly.
- Zřízenec1 Ano, pane náměstků.
- Divák Jeden pro mě, jeden pro vás.
- Zřízenec1 *(Není schopen odpovědět.)*
- Zřízenec2 *(Nejprve zaváhá.)* Ano, pane náměstků.
- Divák Celou tu částku! Za čtyři roky zpět!
- Zřízenci *(Nejsou schopni odpovědět.)*
- Terapeutka Ano, pane náměstků.
- Divák Budu dojíždět na pravidelné měsíční... kontroly. *(Mnutím prstů naznačí peníze.)*
- Terapeutka Ano, pane náměstků.
- Divák A když se tak dívám na výsledky pracovní terapie, napadá mě, že máme málo pacientů!

- Zřízenci *(Unisono.)* Ano, pane náměstků.
- Divák *(Zaklapne desky, vloží je do své aktovky a popojde dopředu. Stojí vzpřímeně, aktovku drží v levé ruce, dívá se jakoby nepřítomně před sebe.)* Paní doktorko!
- Terapeutka *(Aktivně „přicupitá“ k Divákovu levému boku.)* Co si přejete, pane náměstků?
- Divák *(Hlavou naznačí, že ji chce mít po své pravé straně.)*
- Terapeutka *(„Přecupitá“ k Divákovu pravému boku.)* Co si přejete, pane náměstků?
- Divák Někam se přestěhujete. Ve vaší ordinaci budu mít kancelář, když sem teď budu jezdit pravidelně.
- Terapeutka Ale pane náměstků, pro svou práci potřebuji...
- Divák *(Pouze otočí hlavu k Terapeutce, ta okamžitě zmlkne.)*
- Terapeutka Ano, pane náměstků. Do kdy si přejete...
- Divák Ještě dnes.
- Terapeutka *(Nevěří svým uším.)* Prosím?
- Divák Ještě - dnes!!! – Které části nerozumíte?
- Terapeutka Rozumím vám úplně přesně, pane náměstků. *(Odejdou, ve dveřích dá Terapeutka Divákovi přednost.)*
- Zřízenci *(Obrátí se čelem k sobě, Zřízenec2 beze slov, pouhým zdvihnutím hlavy položí otázku, Zřízenec1 rovněž beze slov, pouhým přikývnutím na otázku odpoví.)*
- Zřízenec1 *(Vezme z věšáku svěrací kazajku a jde s ní na forbinu. Cestou se široce usmívá.)*
- Zřízenec2 *(Jde krok za ním, v ruce drží dlouhý opasek, který si rovněž vzal z věšáku.)*
- Zřízenec1 *(Zadívá se na diváka v první řadě a osloví ho se stejnou intonací, jako na samém začátku Diváka.)* Dobrý den, pane Nováku!

TMA, KONEC